

Til 22de Kapitel.

(Om Urefornærmelser).

Uagtet flere af de i andre Kapitler omhandlede Forbudslovene tillige kunne indeholde en Urefornærmelse og derhos nogle af de i nærværende Kapitel ommeldte Forseelser ikke kunne henføres undet det egentlige Begreb om en Urefornærmelse, har man ikke taget i Betænkning, i Lighed med flere fremmede Straffelove, at bruge denne Benævnelse som Overskrift over dette Kapitel, der dog væsentlig angaaer Forhold, for hvilke det Urefornærmende er det nærmest karakteristiske.

Man har anseet det for rigtigt at give Kapitlet et noget mere indskrænket Indhold, end Tilfældet er i tilsvarende Kapitler i flere fremmede Straffelove. Man har saaledes navnlig ikke fundet Anledning til, i Lighed med den preussiske Straffelovs § 158, at bestemme, at Bevist for, at den Fornærmede har gjort sig skyldig i det ham paafagte Forhold, ikke frigtager for Straf, naar Hensigten til at fornærme tydeligt fremgaaer af Maaden, hvorpaa den paagjældende Ytring er fremført eller af andre Omstændigheder. Skjøndt den Tanke, at Bevist for Sandheden af de fremførte Ytringer ikke ubetinget hæver det Urefornærmende, i sig selv turde være rigtig, har man dog ikke anseet det for hensigtsmæssigt at give nogen Regel i den antydede Retning, hvorved man vilde komme ind paa Spørgsmaalet om, naar en injurierende Hensigt er tilstede og naar ikke — et Spørgsmaal, som man har været enig om aldeles ikke at berøre, da det er Noget, der maa høre ind under Domstolenes Afgjørelse. Til denne maa det da ogsaa kunne overlades, om Bevist for Vegaalsheden af visse Handlinger hjemler den brugte Benævnelse, og dette er det dog egentlig, hvorpaa det i den heromhandlede Henseende kommer an. Af samme Grund har man ei heller kunnet finde det helst med flere fremmede Straffelove at give nogen Regel om, at nedsettende Domme over videnskabelige, kunstneriske eller industrielle Arbejder, Ytringer, der ere brugte for at værne om formeentlige Rettigheder, Forhold og Til-

rettevælsninger af Foresatte til deres Underordnede, Angivelser i Tjenesteforhold og deslige kun da ere strafbare, naar det af samtlige Omstændigheder fremgaaer, at Hensigten har været at fornærme. Det følger af sig selv, at den, der i Bedømmelsen af et literairt Værk osv. indblander Uqvemsord eller Sigtelser for uredlige Hensigter osv., vil kunne straffes som Urefornærmer; men de antydede Bestemmelser synes at gaae videre og navnlig at sigte til en saadan stærk og haanende Behandling af et videnskabeligt Arbejde eller deslige, der bærer Vidne om Lyst til at krænke eller fortrødige den, hvis Arbejde bedømmes, hvilket ikke i og for sig findes at burde medføre, at den Paagjældende ansees som Urefornærmer.

hvad iøvrigt angaaer Betegnelsen og Klassifikationen af de egentlige Urefornærmelser — Udkastets §§ 212—214 —, har man i det Væsentlige holdt sig til Loven af 3die Januar 1851 § 9, idet det dog er naturligt, at den Omstændighed, at Bestemmelserne i Straffeloven skulde omfatte ikke blot trykte, men overhovedet alle Arter af Urefornærmelser, maa føre deels til enkelte nye Forstrifter, deels til at give Straffebestemmelserne en noget større Vidde. I Overensstemmelse med den nævnte Lovbestemmelse skjælnes der saaledes imellem 2 Klasser af Urefornærmelser, de, der gaae ud paa at tillægge Nogen Handlinger — dette Ord turde være correctere end den citerede Lovs „Handlemaade“, ogsaa med Hensyn til at Sigtelser for en enkelt Handling maa være tilstrækkelig —, der vilde gjøre ham uværdig til Medborgeres Agtelse osv. (Udkastets §§ 212 og 213), og de, der bestaae i Sigtelser, som maae nedsette den Angrebnes borgerlige Agtelse, i Uqvemsord eller ubestemte Skjældsord (Udkastets § 214). Med de sidste maae imidlertid Fornærmelser ved Lader, Jagter og deslige sættes i Klasse, jfr. den norske Straffelovs Kap. 17 § 8, forsaavidt saadanne kun sjældent fremtræde som Sigtelser for noget egentlig Urefornærmende, men nærmest tilkjendegive Ringeagt eller krænke den Paagjældendes Værdighed; derved er det imidlertid ikke ubeløst, at Jagter eller Gebærder, som virkelig maatte indeholde en ærerøvig Sigtelser, hvilket ikke er utænkeligt, blive at bedømme efter Bestemmelserne i §§ 212—